

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 394/07
21.02.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Јованке Кажић, Љубице Милутиновић, Миломира Николића и Надежде Радевић, чланова већа, у парници тужила АА, ББ, ВВ, малолетне ММ и ММ1, које заступа законска заступница мајка АА, све из __, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Републике Србије, коју заступа законски заступник Републички јавни правобранилац у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужила, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду, Гж.2842/06 од 02.08.2006. године, у седници одржаној 21.02.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужила, изјављена против пресуде Окружног суда у Београду, Гж.2842/06 од 02.08.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду, Гж. 2842/06 од 02.08.2006. године, одбијена је жалба тужила и потврђена пресуда Првог општинског суда у Београду, П. 6468/04 од 30.06.2005. године, којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужили АА за душевне болове због повреде части и угледа исплати износ од 1.000.000,00 динара, и на име претрпљеног страха 500.000,00 динара, тужили ББ на име душевних болова због повреде части и угледа износ од 1.000.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 500.000,00 динара, тужили ВВ на име душевних болова због повреде части и угледа износ од 1.000.000,00 динара на име претрпљеног страха износ од 500.000,00 динара, малолетној тужили ММ1 на име душевних болова због повреде части и угледа износ од 500.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 500.000,00 динара, малолетној ММ на име душевних болова због повреде части и угледа износ од 500.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 500.000,00 динара, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, а обавезане су тужиле да туженој накнаде парничне трошкове у износу од 15.600,00 динара.

Против пресуде Окружног суда у Београду, тужиле су благовремено изјавиле ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. у вези са чланом 491.став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да је ревизија тужила неоснована.

У току поступка није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361.став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању супруга тужиле АА, а оца тужила ББ, ММ1, ММ и ВВ, ПП, припадници МУП-а, Републике Србије лишили су слободе и притворили 14.03.2003. године у акцији "Сабља". Тужиле су претрпеле страх и биле узнемирене доласком и присуством полиције приликом и након хапшења њиховог супруга, односно оца због чијег су довођења у везу са организованим криминалом доживеле морални осуду околине и шире јавности.

Из утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су извели правилан закључак да тужбени захтев тужила ради накнаде нематеријалне штете за душевне болове због повреде угледа и части и за претрпљени страх није основан.

Према члану 200. став 1. Закона о облигационим односима предвиђено је да ће суд за претрпљене физичке болове, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, наружености, повреде угледа и части, слободе и права личности, смрти блиског лица као и за страх, ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то оправдава, досудити правичну новчану накнаду.

Одредбом члана 545.став 1. тачка 1. Закона о кривичном поступку прописано је право на накнаду штете лицу које је било у притвору, а није дошло до покретања кривичног поступка или је поступак обустављен правноснажним решењем или је правноснажном пресудом ослобођен од оптужбе и оптужба одбијена.

Предмет спора је тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете због повреде части и угледа и претрпљеног страха тужила, због лишења слободе њиховог супруга односно оца, па како ово право припада само непосредно оштећеном лицу, а не и члановима његове уже породице, јер се ради о

јединственом виду штете везаном за личност оштећеног, неосновани су ревизијски наводи да нематеријална штета које су тужиље претрпеле има самосталан основ и да тужиљама припада право на накнаду.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 398.став 2. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни суд Србије је на основу члана 405.став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дљ.